

Arrest

nr. 65 842 van 30 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Jezidische origine met vaste verblijfplaats in Oekraïne. U had een eigen meubelzaak, palend aan uw huis. U werd vaak tegengehouden voor controle in Oekraïne omwille van uw Kaukasische uiterlijk. Tegen betaling van een geldsom kwam u er steeds vanaf. Op 3 augustus 2010 kwamen drie medewerkers van de politie bij u aankloppen. U was buiten en opende de deur. De agenten vroegen u in hun wagen te stappen. Zij eisten 2000 dollar van u. Uiteindelijk gaf u hen het geld. Op 15 augustus 2010 kwamen een tiental agenten uw huis binnengevallen. Ongeveer de helft van hen was in politie uniform, de andere helft in burger. Zij doorzochten uw woning en uw meubelzaak. Uw echtgenote, D.K.(…) (OV X), werd hierbij hardhandig opzij geduwd. Er werd

een machinegeweer bij u gevonden. U zou 25000 dollar moeten betalen bij wijze van minnelijke schikking. Na enige onderhandeling besloot u hen 15000 dollar te geven. Op 16 augustus 2010 kreeg u een hartaanval. U moest in het ziekenhuis blijven, maar besloot terug naar huis te gaan. Op 22 augustus 2010 kwamen de agenten terug langs bij u om het geld op te halen. Er werd beloofd dat u niet meer lastiggevallen zou worden. Op 25 augustus 2010 kwamen dezelfde agenten opnieuw bij u langs. Zij wilden dat u uw eigendom af zou geven. Op 26 of 27 augustus 2010 stapte u naar het parket. U wilde klacht indienen tegen deze mensen. Bij het parket kreeg u te horen dat u de klacht schriftelijk moest indienen. U nam een advocaat onder de arm die zich verder ging informeren. Uiteindelijk raadde hij u af om klacht in te dienen tegen deze agenten omwille van de connecties die zij volgens hem hadden. Op 7 september 2010 werd uw zoon R.D.(...) (OV X) na zijn lessen aan de juridische academie meegenomen naar het politiebureau. Er werd drugs in zijn zakken gevonden, dat volgens hem werd toegestopt door de agenten zelf. Hij werd tijdens zijn arrestatie gepest en geslagen. Na enkele uren kreeg hij de toestemming om u te contacteren. U besloot ter plaatse 5000 dollar te betalen voor de vrijlating van uw zoon en om de zaak af te kopen. Op 5 oktober 2010 werd u 's morgens meegenomen door dezelfde drie agenten die u voordien al hadden lastiggevallen. Er werd u gevraagd om alle documenten in verband met uw meubelzaak af te geven, alsook de Oekraïense binnenlandse paspoorten van u en uw zoon R.D.(...). U werd bedreigd, geslagen en gepest. U werd gedwongen een document te ondertekenen waarin stond dat u hen nog 30000 dollar schuldig was. U zou dit binnen de maand moeten betalen. Tegen de middag werd u vrijgelaten. U dook op 29 oktober 2010 onder bij een vriend, S.(...), in Kharkov. Daar verbleef u tot aan uw vertrek naar het buitenland, op 21 november 2010. U reisde naar België met uw zoon R.(...) en uw zoon M.(...) en vroeg op 8 december 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uw echtgenote vervoegde u na twee maanden in België en vroeg op 2 februari 2011 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van uw Oekraïens internationaal paspoort.

B. Motivering

U verklaarde in Oekraïne problemen gekend te hebben met lokale politieagenten uit het district Kharkov (Oekraïne). U zou door hen afgeperst worden. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u wat hoger vernoemde problemen betreft niet op de bescherming kon rekenen van de Oekraïense autoriteiten. Zo stelde u dat u klacht ging indienen bij het parket maar dat u daar te horen kreeg dat u dit schriftelijk moest doen. Aangezien u niet wist hoe u dit moest doen, raadpleegde u een advocaat, waarvan u zich de volledige naam evenwel niet kon herinneren (CGVS p.7-8). Deze raadde u, na zich geïnformeerd te hebben, af om klacht in te dienen, omwille van de connecties die de agenten volgens hem zouden hebben met het gerecht (CGVS p.8). Aangezien u zich zuiver baseerde op wat de advocaat u vertelde en bovendien ook bang was om wat uw gezin zou overkomen, liet u uiteindelijk na klacht in te dienen (CGVS p.8). Daar uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe ook later geen enkele poging meer ondernam en u het dus ook nooit had geprobeerd, kan u bezwaarlijk aantonen dat u wat uw problemen betreft niet op bescherming van de Oekraïense autoriteiten zou kunnen rekenen. Zodoende dient dan ook te worden geoordeeld dat u de bestaande mogelijkheden om bescherming te zoeken in Oekraïne onvoldoende heeft benut. U beweerde daarnaast dat u aangaande uw problemen ook nog beroep zou gedaan hebben op de president van de Armeense gemeenschap en dat u bij veel zakenmensen langs was gegaan, maar u kon deze bewering niet concreet maken of met enig bewijs onderbouwen. Zo zou u de president van de Armeense gemeenschap –waarvan u enkel wist dat hij S.(...) heette, dat hij in de vijftig was en grijs en klein was gewoon aangesproken hebben bij de Armeense kerk. Hij zou u toen gezegd hebben dat hij u niet kon helpen (CGVS eindpagina p.2). Wat de zakenmensen betreft waar u zou langsggegaan zijn, kon u niet meer zeggen wie u precies bezocht zou hebben. U kon evenmin enig bewijs aanbrengen om deze bewering te staven (CGVS eindpagina p.2).

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw problemen in Oekraïne van lokale aard zijn en bezwaarlijk kunnen gelijkgesteld worden met een persoonsgerichte vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat u problemen kende met lokale politiemedewerkers van Kharkov, meestal met drie dezelfde agenten, en dat zij enkel uit waren op uw geld, aangezien u een bloeiende eigen zaak had (CGVS p.11). U liet bovendien uitschijnen dat u in Kharkov niet de enige was in deze situatie en dat ook andere Oekraïners met een onderneming afgeperst werden in Kharkov (CGVS p.11 en eindpagina p.2). Op basis hiervan kan dan ook niet

zomaar gesteld worden dat u elders in Oekraïne met gelijkaardige moeilijkheden zou worden geconfronteerd. U wierp op dat u niet elders in Oekraïne terecht zou kunnen omdat u op 5 oktober 2010 een papier ondertekend had waarin stond dat u deze agenten nog 30000 dollar verschuldigd was (CGVS p.11). U kon deze bewering echter op geen enkele manier onderbouwen. Bovendien dient in dit verband gewezen te worden op het feit dat u van dit incident van 5 oktober 2010 geen gewag maakte in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd opgesteld voor het Commissariaat-generaal (CGVS), wat wel erg eigenaardig is aangezien dit het laatste incident was dat u overkwam en dat het er uiteindelijk toe heeft geleid dat u het land hebt verlaten richting West-Europa. U wierp op dat u het niet vermeld had omdat het u niet werd gevraagd (CGVS p.12), wat bezwaarlijk als afdoend excuus aanvaard kan worden voor het onvermeld laten van dit incident aangezien u in deze vragenlijst een kort overzicht diende te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op het risico dat u loopt bij een eventuele terugkeer naar uw land en het net uit uw verklaringen blijkt dat dit laatste incident, waarbij u een document ondertekende aangaande een verschuldigde som van 30000 dollar, u er mede toe aanzette om uw land te ontvluchten. Door het onvermeld laten van dit incident wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Bovendien werd tussen uw verklaringen voor het CGVS en de verklaringen in de vragenlijst opgesteld door DVZ voor het CGVS nog een ongerijmdheid vastgesteld die uw asielrelaas op bijkomende wijze in een ongeloofwaardig daglicht stelt. Zo stelde u in de vragenlijst bij DVZ dat een familielid van uw vriend A.(...), die bij de politie werkte, naar u toekwam en u vertelde dat u beter zou vluchten omdat er tegen u en uw zoon een strafrechtelijke zaak geopend was voor illegaal wapenbezit en drugsbezit (vragenlijst DVZ vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u echter dat er u werd gezegd dat men een zaak tegen u "wilde opstarten" maar dat u niet wist of dit ook effectief al het geval was (CGVS p.12).

Wat de problemen betreft die u omwille van uw Kaukasische origine en uiterlijk zou ondervonden hebben in Oekraïne, dient geconcludeerd te worden dat deze weliswaar als een vorm van discriminatie beschouwd kunnen worden, doch niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een systematische vervolging zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze problemen zich beperkten tot identiteitscontroles en dat het voornaamste doel hiervan was om geld af te persen (CGVS p.10). U oordeelde zelf dat dit de normale gang van zaken was in Oekraïne (CGVS p.10). Bovendien werd ook hieromtrent een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die u in de vragenlijst aflegde die door DVZ voor het CGVS werd opgesteld. Zo verklaarde u in de vragenlijst van DVZ dat u bij zulke controles steeds voor een nacht werd opgesloten (vragenlijst DVZ opgesteld voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 1.), terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS beweerde dat u bij zulke controles nooit langer dan 15 of 20 minuten werd aangehouden (CGVS p.10). Geconfronteerd met deze anomalie in uw verklaringen, ontkende u dat u zulks gezegd zou hebben bij DVZ en zei u dat u misschien 's nachts wel eens werd aangehouden, waardoor voorgaande tegenstrijdigheid echter overeind blijft staan en deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas te kunnen ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocumenten, zijnde uw Oekraïens binnenlands paspoort en uw internationaal paspoort. Uw binnenlands paspoort zou op 5 oktober 2010 samen met het paspoort van uw zoon R.(...) in beslag genomen geweest zijn door de politieagenten van Kharkov (CGVS p.4-5). Uw internationaal paspoort zou bij de passeurs achtergebleven zijn die u naar België brachten (CGVS p.4). Door het niet kunnen voorleggen van deze beide documenten ontstaat echter het vermoeden dat u ze bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land bent vertrokken, verborgen te houden.

Op basis van voorgaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, namelijk uw rijbewijs, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw zoon M.(...), bevatten louter persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Zij kunnen bovenstaande conclusie bijgevolg niet wijzigen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote D.K.(...) (OV X) en uw zoon D.R.(...) (OV X), die zich op dezelfde asielmotieven baseren als u in het kader van hun asielaanvraag (CGVS p. 2), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de problemen van verzoeker van lokale aard zijn. Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) er verkeerdelijk van uit dat hij enkel problemen heeft met politie van Kharkov en dat hij aldus geen geldige redenen heeft om asiel aan te vragen. Hij benadrukt dat de politie in Oekraïne corrupt en racistisch is.

Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft uiteengezet en voldoende heeft gestaafd dat het politiestelsel in Oekraïne zo georganiseerd is dat men pas beroep kan doen op een andere dienst of zone indien men eerst via zijn plaatselijke bevoegd politiekantoor is geweest. Indien men toch zou trachten beroep te doen op een ander politiekantoor wordt er volgens verzoeker altijd doorverwezen naar het politiekantoor van Kharkov.

Verzoeker stelt verder dat aangezien het nu vaststaat dat dit politiekantoor het op zijn familie heeft gemunt, aangezien hijzelf een bloeiende zaak had en de politie veel geld kon afpersen van hem en zijn familie. Verzoeker benadrukt dat dit geen lokaal probleem is, maar dat hij geconfronteerd wordt met dit probleem in heel Oekraïne. Verzoeker concludeert hier uit dat hij in zijn thuisland geen beroep kon doen op politie voor zijn veiligheid en de politiediensten zelf hem ook bedreigden met folteringen. Verder stelt hij dat zijn leven wordt bedreigd en ook dat van zijn familie. Verzoeker stelt dan ook dat het voor hem een raadsel is waarom er in de bestreden beslissing hieromtrent niets terug te vinden is. Verzoeker meent dan ook dat de stijlclausule in de bestreden beslissing die luidt als volgt: “(...)Gelet op de elementen in uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling kan worden erkend.(...)”, niet volstaat. Verzoeker wijst er op dat uitdrukkelijk en afdoende motiveren betekent verwijzen naar de feiten, de toepasselijke juridische regels vermelden en aangeven hoe en waarom die juridische regels uitgaande van de vermelde feiten, kan leiden tot dergelijke beslissing. Verzoeker voert dan ook aan dat de commissaris-generaal hier in faalt.

2.2. Verzoeker klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken in de zin van de vluchtelingenconventie, noch dat er in zijn hoofde een reëel risico is op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal motiveerde vooreerst dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet op bescherming kan rekenen van de Oekraïense autoriteiten en dat zijn problemen van lokale aard zijn en er dus geen sprake is van vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie. Er werd tevens vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal. Wat betreft de problemen omwille van het Kaukasische uiterlijk van verzoeker werd gemotiveerd dat dit als een vorm van discriminatie kan worden beschouwd, maar dat dit niet zwaarwichtig genoeg is om te kunnen spreken van systematische vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Wat betreft zijn paspoort en zijn reisweg werd vastgesteld dat verzoeker eveneens geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de conclusie van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en hij ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gebaseerd is op alle voormelde motieven.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319)

In essentie bekritiseert verzoeker louter één enkel motief en geeft hij aan dat hij niet akkoord gaat met de stelling van de commissaris-generaal dat zijn problemen lokaal van aard zijn.

De Raad verwijst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

“(…)

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u wat hogervernoemde problemen betreft niet op de bescherming kon rekenen van de Oekraïense autoriteiten. Zo stelde u dat u klacht ging indienen bij het parket maar dat u daar te horen kreeg dat u dit schriftelijk moest doen. Aangezien u niet wist hoe u dit moest doen, raadpleegde u een advocaat, waarvan u zich de volledige naam evenwel niet kon herinneren (CGVS p.7-8). Deze raadde u, na zich geïnformeerd te hebben, af om klacht in te dienen, omwille van de connecties die de agenten volgens hem zouden hebben met het gerecht (CGVS p.8). Aangezien u zich zuiver baseerde op wat de advocaat u vertelde en bovendien ook bang was om wat uw gezin zou overkomen, liet u uiteindelijk na klacht in te dienen (CGVS p.8). Daar uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe ook later geen enkele poging meer ondernam en u het dus ook nooit

had geprobeerd, kan u bezwaarlijk aantonen dat u wat uw problemen betreft niet op bescherming van de Oekraïense autoriteiten zou kunnen rekenen. Zodoende dient dan ook te worden geoordeeld dat u de bestaande mogelijkheden om bescherming te zoeken in Oekraïne onvoldoende heeft benut. U beweerde daarnaast dat u aangaande uw problemen ook nog beroep zou gedaan hebben op de president van de Armeense gemeenschap en dat u bij veel zakenmensen langs was gegaan, maar u kon deze bewering niet concreet maken of met enig bewijs onderbouwen. Zo zou u de president van de Armeense gemeenschap –waarvan u enkel wist dat hij S.(...) heette, dat hij in de vijftig was en grijs en klein was gewoon aangesproken hebben bij de Armeense kerk. Hij zou u toen gezegd hebben dat hij u niet kon helpen (CGVS eindpagina p.2). Wat de zakenmensen betreft waar u zou langsgedaan zijn, kon u niet meer zeggen wie u precies bezocht zou hebben. U kon evenmin enig bewijs aanbrengen om deze bewering te staven (CGVS eindpagina p.2).

*Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw problemen in Oekraïne van lokale aard zijn en bezwaarlijk kunnen gelijkgesteld worden met een persoonsgerichte vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat u problemen kende met lokale politiemedewerkers van Kharkov, meestal met drie dezelfde agenten, en dat zij enkel uit waren op uw geld, aangezien u een bloeiende eigen zaak had (CGVS p.11). U liet bovendien uitschijnen dat u in Kharkov niet de enige was in deze situatie en dat ook andere Oekraïners met een onderneming afgeperst werden in Kharkov (CGVS p.11 en eindpagina p.2). Op basis hiervan kan dan ook niet zomaar gesteld worden dat u elders in Oekraïne met gelijkaardige moeilijkheden zou worden geconfronteerd. U wierp op dat u niet elders in Oekraïne terecht zou kunnen omdat u op 5 oktober 2010 een papier ondertekend had waarin stond dat u deze agenten nog 30000 dollar verschuldigd was (CGVS p.11). U kon deze bewering echter op geen enkele manier onderbouwen. Bovendien dient in dit verband gewezen te worden op het feit dat u van dit incident van 5 oktober 2010 geen gewag maakte in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd opgesteld voor het Commissariaat-generaal (CGVS), wat wel erg eigenaardig is aangezien dit het laatste incident was dat u overkwam en dat het er uiteindelijk toe heeft geleid dat u het land hebt verlaten richting West-Europa. U wierp op dat u het niet vermeld had omdat het u niet werd gevraagd (CGVS p.12), wat bezwaarlijk als afdoend excuus aanvaard kan worden voor het onvermeld laten van dit incident aangezien u in deze vragenlijst een kort overzicht diende te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op het risico dat u loopt bij een eventuele terugkeer naar uw land en het net uit uw verklaringen blijkt dat dit laatste incident, waarbij u een document ondertekende aangaande een verschuldigde som van 30000 dollar, u er mede toe aanzette om uw land te ontvluchten. Door het onvermeld laten van dit incident wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.
(...)"*

De Raad kan de uiteenzetting van de commissaris-generaal in zijn nota volgen, daar de voormelde vaststellingen steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet, maar stelt louter niet akkoord te gaan met de conclusie die de commissaris-generaal hieruit opmaakt. Dit is uiteraard niet afdoende om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien beperkt verzoeker zich tot het vormen van louter *a posteriori* beweringen geënt op voormelde motivering van de bestreden beslissing. De argumentatie van verzoeker dat zijn probleem niet lokaal moet gesitueerd worden, maar gesitueerd moet worden over heel Oekraïne overtuigt de Raad niet.

Aangezien verzoeker nalaat om met concrete elementen de bestreden beslissing te weerleggen, slaagt verzoeker er dus niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Bovendien spitst verzoeker zich louter toe op één motief van de bestreden beslissing en de overige motieven worden geenszins besproken.

De Raad gaat er aldus van uit dat de overige motieven niet worden betwist door verzoeker en deze blijven aldus overeind.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS